
Dokonalá harmonie

Barbara Woodová

PALM SPRINGS, KALIFORNIE, 6 HODIN VEČER

Charlottu probudilo z hlubokého spánku řinčení telefonu.

Natáhla se po sluchátku a podívala se na budík vedle postele. Šest hodin. Pár nocí špatně spala, a tak odjela z laboratoře a natáhla se. Ke svému překvapení zjistila, že prospala celé deštivé odpoledne.

Ve sluchátku se ozval Desmondův hlas. Každé jeho slovo jí otrásl jako výbuch bomby: „Charlotto, měla bys hned přijet, přibyla další obět.“

V momentě byla vzhůru. „Už třetí?“ V pokoji byla tma, a tak rozsvítila lampu na nočním stolku. „Je to moc špatné?“

„Stejně jako u předchozích dvou. Zemřela.“

Zavřela oči. *Dobrotivý bože.* „Už jedu.“

„Charlie, ještě něco. Před vchodem jsou demonstranti.“

Pohlédla na okno, po kterém stékaly proudy deště. „V tomto počasí?“

„Někteří drží transparenty s obrázkem z Chalk Hillu.“

Sevřel se jí žaludek. „To ne, Desmonde,“ zašeptala s úzkostí v hlase.

„Chtěl jsem tě varovat, abys nezažila moc velký šok.“

Zavěsila a rozběhla se do koupelny, jako by chtěla před Desmondovými slovy utéct. Tak oni mají ten obrázek z novin.

Z nešťastné příhody ve výzkumné laboratoři v Chalk Hillu. Z případu, který ji stále budí ze spaní jako noční můra.

Když stála pod ledovou sprchou, na níž nastavila nejsilnější proud, snažila se zapudit myšlenky na Chalk Hill a vzpomínala na podivný sen, který ji přepadl během odpoledního spánku. Slyšela v něm babičku, jak jí říká: „*V ženské linii pocházíme z rodu osiřelých dcer, které přišly o matku. Ale*

v našem životě přijde vždycky chvíle, kdy nás matky ze svého nadpozemského světa vedou. I ty, Charlotto, jednou uslyšíš hlas své matky, jako já jsem slyšela tu svou. “

„Ale jak ji poznám?“ ptala se Charlotta ve snu. „Maminka mi umřela, když jsem byla malá. Neznám její hlas.“

„Nemusíš ho znát. Srdce ti napoví.“

„A kdy se to stane?“

„Až přijde čas.“

Nebyl to jen sen. Tato věštecká slova skutečně Charlottina babička pronesla před více než deseti lety. Charlotta na ně nezapomněla, ale matčin hlas se jí ještě neozval.

Rychle vklouzla do bílé hedvábné halenky, běžového vlněného kostýmku a lodiček. Když si spínala dlouhé černé vlasy zlatou sponou, vyhlédla oknem ven a viděla, že se do pouštního údolí snáší soumrak. Z oblohy pokryté zlověstnými černými bouřkovými mraky padal hustý déšť. Na západě obzor v krátkých intervalech osvětlovaly blesky a ozývalo se rachocení hromu. Kdyby žila babička, dovedla by číst znamení. Řekla by: „Mraky jako jeřábi spěchají domů. To je dobré znamení. Čeká nás štěstí.“

Charlotta se nenaučila číst znamení, i když jí tomu babička učila. Snad už je víc Američankou, pomyslela si. Babička však zůstala Čiňankou.

Přikryla si oči před oslepujícím světlem dalšího blesku a uvažovala: *V Palm Springs svítí slunce tři sta třicet dní v roce. Jak by mohla být bouřka dobrým znamením?*

Je to zlé znamení. Během jednoho týdne zemřeli po požití výrobků Harmonie tři lidé. S výrobky *musel* někdo manipulovat, protože v biotechnologickém závodě Harmonie platí pro kontrolu kvality přísná pravidla. A pokud do výrobků někdo zasáhl, jaký je vztah mezi mrtvými? Nebo byl cílem pouze jeden a další dva jsou náhodné oběti? Že by neznámý útočil na samotnou firmu?

Zapnula rádio a chytila večerní zprávy: povodňová pohotovost v níže položených oblastech... výpadky proudu v Pomoně, na Manhattan Beach a v údolí San Fernando... sesuvy bahna v Malibu...

Vypnula rádio. Samá špatná znamení...

Vtom si vzpomněla na slova své nejlepší přítelkyně: „Víš, co je dobré znamení? Když ti rande naslepo zvýší pulz.“

Zastyděla se. Jak může v takové chvíli myslet na vtípky?

Naomi by řekla, že je to pud sebezáchovy. Říkává, že humor je pohlazením po duši.

Naomi! Charlotta se podívala na hodinky. Málem zapomněla, Naomi má dnes večer seanci.

Zvedla telefon a spěšně vytočila Naomino číslo. I když spiritismu moc nevěřila, chodila Charlotta na seance své přítelkyně, protože, jak říkala Naomi, její čínské vibrace jsou pro duchy neodolatelným lákadlem. „Působíš na duchy jako magnet,“ tvrdívala se smíchem Naomi.

Na druhém konci linky se ozval záznamník. „Ahoj,“ zazněl vesele Naomin zpěvný hlas. „Dovolali jste se kamarádce. Jsem to já, vaše souvěrkyně v okultismu. Nemůžu momentálně k telefonu, protože jsem právě ve spojení se svými minulými životy. Nemusíte mi nechávat své jméno a číslo. Přitiskněte jednoduše sluchátko k čelu a já se vám ozvu.“

Charlottě se nelíbilo dlouhé pípnutí na konci nahrávky, protože znamenalo, že je kazeta se vzkazy plná. Naomi je velmi populární. „Naomi, to jsem já. K dnešku...“

Přístroj ji přerušil.

Charlotta se rozhodla, že zavolá znovu z auta, a rozběhla se rozlehlým domem do kuchyně, kde hospodyně připravovala večeři. Podala si obrovskou koženou tašku, která jí sloužila jako aktovka i kabelka, hrábla po klíčích od auta a řekla hospodyni: „Musím do závodu, Yolando. Stala se nehoda. Nevím, kdy se vrátím.“

„Pedro by vás měl odvézt,“ navrhovala hospodyně. Pedro byl její manžel a pracoval jako údržbář na Charlottině pouštní usedlosti s pozemky o rozloze třinácti akrů. „Venku je hrozná bouřka.“

„Zvládnou to sama. Nedělej si starosti.“ Sanchezovi sloužili u Charlotty osm let. Přišli s ní ze San Franciska, když se sem přestěhovala továrna na léčiva. Paní Sanchezová s oblibou říkávala pokladní v samoobsluze: „Nemohli jsme nechat *señoritu* samotnou. Potřebuje, aby se o ni někdo staral, i když by to nepřiznala.“

„A co bude s večeří?“ ptala se Yolanda a oháněla se nad bublajícími hrnci a kastrolky.

„Dám si něco v kantýně,“ řekla Charlotta a zmizela spojovacími dveřmi v garáži.

V kantýně! Pomyslela si Yolanda vylekaně. To musí být opravdu velká nehoda, když je *señorité* jedno, co bude jíst. Yolanda znala nejlíp ze všech zvláštní chutě své paní.

Dnes si slečna Leeová přála salát z lotosových kořínků. Nejedla lotosový salát proto, že by jí chutnal, ale vysvětlila Yolandě, že v čínštině znějí slova „lotosový kořen“ a „každý rok vydělat víc“ skoro stejně. Financím tedy prospívá, pokud člověk jí hodně lotosových kořínků. Yolanda už si zvykla na podivná přání své paní, která se u jídla neřídila chutí, ale tím, jak jméno kterého jídla „zní“. Tak třeba jedla dlouhou rýži, protože její jméno zní jako „dlouhý život“, a vybírala si potraviny, které přinášejí štěstí, a vyhýbala se těm, co nosí smůlu.

Charlotta zmáčkla dálkový ovladač k otevření masivních vrat a v garáži se rozsvítila světla. Vklouzla za volant své korvety, kterou si koupila jako dárek ke třicátým osmým narozeninám, a nastartovala. Natáhla se po telefonu, zmáčkla knoflík a automatická volba vytočila Naomino číslo na univerzitě. Charlotta si všimla, že po příjezdové cestě tečou potoky vody.

Ze zásady do garáže couvala, aby mohla v případě potřeby ihned vyjet. Teď hleděla před sebe a vzpomněla si na zprávy v rádiu: záplavy v níže položených oblastech...

Když se ozval na druhém konci obsazovací tón, který jí potvrdil, že Naomi, spiritistka a současně profesorka parapsychologie, je dosud ve škole, ukončila volbu a přemýšlela o cestě. Jezdí všude v korvetě. Je jejím miláčkem. Dnes však má strach vydat se napospas žvlům v tak malém a nízkém autě.

Vrhla pohled na své druhé auto, obří Chevrolet Suburban, který si pořídila na občasná útěky do hor, když padala pod návalem práce v laboratoři. V momentě se rozhodla. Vyklouzla z korvety, obešla ji a nasedla do chevroletu. Klíče byly zastrčeny za stínítkem; Pedro občas nastartoval motor, aby se nevybila baterie, a auto umyl a vyleštil.

Byl to divný pocit sedět v tak velkém autě. Ani si nevzpomínala, kdy v něm jela naposledy. Otočila klíčkem a motor hned naskočil, na Pedra je spoleh. S důvěrou uchopila volant, tento tank s mamutími koly ji dostane přes rozbourené vody, které jí Palm Springs možná postaví do cesty.

Reflektory proměnily déšť v diamantovou clonu, Charlotta zařadila rychlost a suburban se vydal vpřed.

Náhle se ozvala ohlušující rána. Auto se otřásl a ve zlomku sekundy se na Charlottu vysypalo přední sklo rozbité na tisíce drobných úlomků. Vykřikla a všechno se ponořilo do tmy.

Slyšela z dálky hlasy. „*Dios mio!*“

„Co se stalo?“

„*Señorito?* Pedro, honem!“

Charlotta měla pocit, že se vznáší a vynořuje z temnoty. Pak uviděla bledé obličeje hospodyně a jejího manžela. Oběma se ve tváři zračilo zděšení a strach. Nemohla si vzpomenout, kde je, ale když uslyšela skřípění skla pod Pedrovými nohama a spatřila, jak se po ní třesoucímá rukama natahuje, uvědomila si, že právě chtěla vyjet se svým chevroletem. Potom jí pohled sklouzl na promáčknuté přední sklo a vykřikla.

Z roztržitého skla trčela garážová vrata.

„Jste v pořádku?“ ptal se starostlivě Pedro a otevřel jí dveře. „Slyšeli jsme strašnou ránu,“ dodal a pokřížoval se.

Charlotta lapala po vzduchu. „Co... co se stalo?“

„Spadla vrata, přímo na kapotu. Je vám něco? Mám zavolat doktora?“

„Ne...“ Sáhla si rukou na čelo a z rukávu se jí začaly sypat skleněné střepiny. Sklopila hlavu a viděla, že je střepinami úplně zasypaná. „Jak se to stalo?“ ptala se a s Pedrovou pomocí se snažila dostat z auta ven. Cítila se strašně slabá, uvědomila si, že je zřejmě v šoku.

„Nevím,“ odpověděl Pedro a jeho vrásčitá tvář vypadala ustaraně.

„Musím... potřebuju se převléct.“

„Potřebujete doktora!“ protestovala Yolanda a kousala se nervózně do rtu. „Svatá matko boží, to byla rána! Mysleli jsme, že sem udeřil hrom.“

Charlottě se pomalu rozjasňovalo v hlavě a začala zaostřovat. Garážová vrata ležela na kapotě. K čemu je elektronický bezpečnostní systém, který si nechala před pár měsíci namontovat? Něčemu podobnému měl přece zabránit!

Sáhla si třesoucí se rukou na obličej. Je pořezaná? Krvácí? Ruka však zůstala čistá. Nějakým zázrakem ji létající střepiny nezranily.

„Nic mi není,“ řekla, i když se pod ní podlamovala kolena. Údržbář ji objal kolem pasu a odváděl ji pomalu zpět do kuchyně. „Musím se převléct a pak hned do laboratoře.“

„Ne,“ odporovala Yolanda, která z ní ometala skleněné úlomky a přitom horečně odříkávala španělskou modlitbu. „Zapomeňte na šaty, teď potřebujete doktora.“

„Pedro, pokus se ta vrata zvednout. Budu si přece jen muset vzít korvetu.“

„Sedněte si chvilku,“ naléhala Yolanda. „Uvařím vám čaj a zavolám doktora. Vždyť jste bílá jako stěna.“

„Nic mi není,“ řekla, pustila se Pedra a udělala pár kroků. „Vidíte, je mi dobře.“ Byla to lež, ale Charlotta nechtěla, aby se kolem ní točili. A spěchá do laboratoře. Teď už tam jsou jistě reportéři a možná další demonstranti – s tím strašným obrázkem...

Zkusí znovu zavolat Naomi. Pokud něco potřebuje, pak je to Naomi s jejím klidem a ironickým humorem.

Má stále obsazeno.

Odložila sluchátko a vyšla posuvnými dveřmi z pracovny ven na terasu. Uviděla velkou pouštní želvu, jak se tam plazí v dešti. Želvu našla před rokem u silnice. Někdo jí ublížil, a tak si ji vzala domů a léčila ji čínskými bylinkami. Čekala, že po uzdravení zmizí v poušti, ale želva zůstala.

Babička jí vyčítala: „Zachraňuješ zvířata, místo abys měla děti.“

Charlotta se jejím výčitkám jen smála. „Mám své dítě, babi. Firma je mé velké dítě.“ Její smích však nebyl upřímný. Brzo jí bude čtyřicet. Promeškala už příležitost mít dítě? Firma u ní byla vždycky na prvním místě. Pořád musela zkoušet něco nového a neustále bojovala s babičkou, aby se jí podařilo novinky prosadit. A tak léta běžela a na rodinu jí jaksi nezbyl čas. A teď ke všemu nová pohroma: někdo otrávil její výrobky.

Rychle si svlékla sako a sukni a vzala si tentokrát černý kostým, ve kterém vypadala nepřístupně a oficiálně. Snad jím zamaskuje své rozrušení. Ještě spolkla dvě tablety, které její firma vyráběla z bylin s přírodními uklidňujícími účinky. Nehoda v garáži jí otrásla, a ona musí působit v laboratoři klidně a kompetentně.

Když procházela atriem, kde pěstovala vzácné bylinky a květiny, ovanul ji závan studeného vzduchu. Otočila se a viděla, že se větrem otevřely skleněné dveře vedoucí do patia.

Rozběhla se mezi vzácnými palmami a křehkými kapradinami zavřít dveře, když vtom jí pod nohama cosi zakřupalo. Podívala se dolů, zvedla ruce k ústům a vykřikla stejně, jak to dělávala v dětství: „Aj jaj!“

Skleněná zvonkohra, která visela v atriu dva roky, ležela rozbitá na zemi.

Sehnula se a dotkla se střepů. Zvonkohru jí daroval Jonathan při jejich posledním setkání před deseti lety. Celé desetiletí udržovaly křehké skleněné kroužky v domě dobré *chi* a jejich sladkobolný cinkot byl upomínkou na největší životní lásku, kterou ztratila.

Babička měla pro smutnou vzpomínku pochopení. Řekla jí: „Už nikdy nebudeš úplně šťastná, děvenko. V tvém životě je nyní v rovnováze *yin* a *yang*.“

Jaká divná filozofie! Schvalovat utrpení jenom proto, že rovnováha a harmonie se považují za důležitější než obyčejná radost.

Chvilí upřeně hleděla na střepy a uvažovala, jestli ještě někdy bude šťastná. Pak seběhla dolů do ložnice, otevřela prádelník a vytáhla hedvábný šátek bohatě protkávaný azurovou modří a lesní zelení. Byl to další dárek od Jonathana, který jí dal poslední večer, kdy jí sdělil tu strašnou novinu. Tehdy cítila, že se jí zhroutil celý život a rozsypal na tisíce kousků stejně jako zvonkohra nebo přední sklo suburbanu.

Vrátila se do atria, opatrně posbírala skleněné úlomky a zabalila je do šátku. V té chvíli se objevil Pedro se zprávou, že zvedl a zabezpečil garážová vrata.

Charlotta byla na odchodu, ale ve dveřích do kuchyně ji zastavila Yolanda. „Tohle je pro vás,“ řekla a vtiskla jí cosi do dlaně. „Je to moc staré.“ Yolanda pocházela z Chiapasu v Mexiku a v žilách jí kolovala mayská krev. Charlotta rozevřela dlaň a uviděla kousek zeleného jadeitu ve tvaru spícího hada. „Moc starý talisman,“ ubezpečovala ji Yolanda, „a přináší štěstí.“

Charlotta sevřela talisman v dlaní a přepadla jí pochybnost, zda ji štěstí neopustilo už navždy.

Charlotta zpomalila a zahrnula do Joshua Tree Drive, kde se na rozlehlých trávnících lemovaných palmami, s umělými vodopády a jezírkem, rozkládal komplex nízkých budov výzkumných laboratoří biotechnologické firmy Harmonie. Nevelká písmena hlásala: „Harmonie – biotechnologické laboratoře“ a ještě drobnější písmo sdělovalo: „Bylinné přípravky firmy Harmonie“. Společenská smetánka, která lenořila v luxusních hotelích Palm Springs a proháněla se na místních golfových hřištích, neměla ráda, když jí někdo připomínal existenci nemocí a smrti.

Kordon policistů ve žlutých gumácích stál před vchodem do závodu a bránil davu, aby pronikl dovnitř. Na parkovišti u hlavní budovy Charlotta s překvapením zjistila, že na místo už dorazily zpravodajské štáby. Stály tu přenosové vozy místních i celostátních stanic a CNN.

Než vystoupila z vozu, odříkala tichou modlitbu za další nevinnou oběť. Při pomýšlení, že její firma zabila tři lidi, pocítila svíravou bolest u srdce. Byla ráda, že se takové ostudy a zneuctění nedožila babička.

Pak zahlédla pod deštníky skupinu demonstrantů s transparenty. Desmond se nemýlil, měli tu fotku. Nebylo divu, byla to fotografie uveřejněná před osmi lety v novinách, určitě je tedy veřejně dostupná. Problém je v tom, že obrázek zneužili k překroucení pravdy. „*Obvinění bylo staženo*,“ chtělo se Charlottě zakřičet, když odvracela zrak od své černobílé podobizny se zvednutýma zakrvavenýma rukama a s tváří pokroucenou vztekem.

Vystoupila z korvety a vítr jí vehnal do očí dešťové kapky. Současně k ní donesl lahodnou vůni jídla z blízké závodní kantýny. I když továrna zaměstnávala hodně Angloameričanů a Hispánců, vařila se převážně jídla čínské kuchyně. Tuto tradici zavedla babička, která věřila, že strava je lék. Dnes se pro noční směnu dusila treska na bylinách *dangshen* a *huangqi*, které mají povzbuzovat energii a pomáhat trávení.

Cestou do hlavní budovy pokřikovali na Charlottu reportéři a strkali před ní mikrofony. „Myslíte si, že jde o nehodu, slečno Leeová? Už *tři* mrtví?!“ Beze slova odpovědi si razila cestu vpřed, když vtom jí zastoupil cestu další novinář.

„Co říkáte obvinění, že vaše firma přimíchává do výrobků živočišné přísady ze zvířat, která patří k ohroženým druhům?“ Vyděšeně na něho pohlédla, pak ho obešla a hledala útočiště v objetí svého bratrance Desmonda. Ten byl ve firmě viceprezidentem pro marketing a kdysi se pokoušel stát Charlottiným milencem. Měla podezření, že se té myšlenky ještě nevzdal.

„Je to jako noční můra,“ řekl a odváděl ji rozlehlou vstupní halou, kterou střežili pracovníci bezpečnostní agentury. „Panebože, vždyť ty jsi bílá jako stěna!“

„Měla jsem nehodu, Desmonde.“ Stručně mu vylíčila příhodu z garáže.

„Do prdele, Charlie! Jsi v pořádku?“

„Byla jsem v šoku, ale už je mi líp.“

„A co zůstalo z korvety?“

„Měla jsem štěstí. Neseděla jsem v korvetě. Na poslední chvíli jsem se rozhodla jet chevroletem. To je na tom všem děsivé: kdybych byla v korvetě, byla bych zraněná nebo po smrti.“

„Do prdele,“ řekl znovu, tentokrát mírněji. „Dnes večer při tobě musel stát anděl strážný.“

„Desmonde, co je to za řeči o živočišných přísadách v našich produktech?“

Charlotta si všimla, že vypadá utrápeně a neupraveně. To bylo u Desmonda nepochopitelné, protože o zevnějšek dbal s pečlivostí hraničící s posedlostí. Pokud je tak rozrušený, že se zapomněl učesat, musí být zprávy ještě horší, než se obávala. „Nevím,“ odpověděl. „Vypadá to, že pár televizních stanic a některé redakce novin dostaly anonymní udání. Úřad pro potraviny a léčiva začal vyšetřovat obvinění, že dáváme do našich čajů tygří penis!“ Když došli k výtahům, Desmond se tak zakabonil, že jeho hezká tvář najednou nevypadala vůbec přitažlivě. „Mám další špatnou zprávu. Ten federální agent, který pracoval na minulých dvou případech...“

„Vím. Johnson.“

„Odvolali ho. Hádej, kdo je tu místo něho.“

Charlotta ani nemusela hádat. Podle Desmondova nešťastného výrazu hned poznala, o koho jde. O agenta Úřadu pro potraviny a léčiva Valeria Knighta, který založil svou kariéru na boji s výrobcí bylinných léčiv. To nevěští nic dobrého.

„Jsou tu Adrian a Margo?“

Desmond využil chvilky čekání na výtah, aby se upravil. Vjel si prsty do hnědých vlasů tvarovaných tužidlem, uhladil si černý svetr z ovčí vlny a černé nylonové kalhoty. Nezapomněl ani zkontrolovat, zda zlatý řetízek kolem krku vytváří dokonalou křivku. Černý kožený kabát měl suchý, a tak Charlotta usoudila, že ještě nebyl venku, aby promluvil s novináři. „Matka s otcem jsou už na cestě. Vzali si firemní letadlo.“

Protože stále ještě čekali na výtah, pohlédla Charlotta na svůj obraz v nablýskaných dveřích výtahu. Deštěm zmáčené dlouhé černé vlasy jí těsně přiléhaly k lebce, a nikdo by v ní v tuto chvíli nepoznal hlavní výkonnou ředitelku bohaté farmaceutické firmy. Ve tváři měla napjatý výraz, takže nápadně vystupovaly její asijské rysy, které jindy zdaleka nebyly tak výrazné. Její bledá tvář měla barvu slonové kosti, z níž byla vytesána soška bohyně Kwan Yin, která stála u ní v kanceláři. Probdělé noci posledního týdne jí

vryly pod oči tmavé kruhy. „Máš tajňustkářské oči,“ řekl jí kdysi Jonathan. Za jejím pohledem se skrývala tajemství, která dobře střežila, třeba i to, že Charlotta není její pravé jméno.

Pohled jí sklouzl na Desmondův obraz v lesklém chromu. Desmond byl pěstěný krasavec s pravidelnými rysy. I on měl svá tajemství. Je to snad pravý důvod, proč nikdy nesundává tmavé brýle, dokonce ani dnes, kdy je tma a leje jak z konve?

„Panebože!“ řekl Desmond a vztekle zmáčkl knoflík výtahu. „Je to neuvěřitelné! Je to ještě horší, než když tě unesli mimozemšťani!“ Hned jak to dořekl, vrhl na ni provinilý pohled. „Promiň. To byl špatný vtíp.“

Desmond to však jako vtíp nemyslel. Charlotta věděla, že to myslí vážně. Nikdy si nenechal ujít příležitost, aby se zmínil o incidentu, který se stal před čtyřicetiletými lety.

Došlo k němu, když jí bylo patnáct a Desmondovi čtrnáct. Jednou v létě Charlotta záhadně na tři týdny zmizela a po návratu nikomu nechtěla říct, kde byla. Zvláště ne Desmondovi, který se jí pořád vyptával: „Zneužil tě můj chlípny děda, jak všichni říkají?“ Když mu nechtěla nic říct, začal na její účet vtípkovat: „To přece nemůže být pravda. Už vím, unesli tě mimozemšťani.“

Je to neuvěřitelné. Po tolika letech a uprostřed současné krize si Desmond pořád láme hlavu tím, kam tehdy v létě zmizela. Neví však, že je velmi blízko pravdě, byla tehdy v jistém smyslu unesena.

Cestou do třetího patra, kde měli oba kanceláře, požádala Desmonda, aby ji informoval o posledním případu.

„Poslední obětí je třicetiletá právnička. Rozvedená, se dvěma dětmi.“

„Svírá se mi z toho srdce, Desmonde. To je strašné.“

„Není to tvá vina, Charlotto.“

„Má se kdo postarat o děti? Mají nějaké příbuzné?“

„Hm, budu to muset teprve zjistit. Zatím jsem se soustředil jenom na naši odpovědnost. Jak se, k čertu, mohly dostat jedovaté látky do kapslí?“

Zamračila se. „O jakých kapslích mluvíš?“

„Aha. Já jsem ti to ještě neřekl. Tentokrát nešlo o tonikum. Byla to ‚Blaženost‘.“

Výtah zastavil, dveře se nehlučně otevřely, ale Charlotta stála, jako by jí někdo zarazil do země. „Cože? ‚Blaženost‘? Chceš tím říct, že tentokrát smrt *způsobil jiný výrobek?*“

Desmond zachmuřeně přikývl.

„Ach můj bože!“ Když domyslela důsledky, ztratila řeč.

Každý den odesílá Harmonie stovky svých výrobků do tisíců lékáren a speciálních obchodů s produkty zdravé výživy po celých Spojených státech i do zahraničí. Tři oběti užily tři rozdílné výrobky, s kolika dalšími někdo manipuloval? *Snad se všemi?*

„Ihned stáhní všechny naše produkty z oběhu,“ řekla, když vstupovali do zmatku v recepci, kde vyzváněly telefony a lidé mluvili jeden přes druhého.

K Charlottě se hned nahrnuli lidé se spoustou otázek, ale ona pátrala zrakem po federálním agentu Knightovi. Měl důležitou informaci a ona ji potřebovala získat. Nejdřív však musela promluvit s malou baculatou ženou v mokré pláštěnce. Asijskou tvář měla ovázanou květovaným šátkem a v očích se jí zračil strach. „Vyřídte svým lidem, že za nimi zítra ráno přijdu, paní Wongová. A řekněte jim, že se nemusejí bát. Dostanou zapláceno a nikoho nepropustím.“

Ale Charlotta věděla, že v ustaraném pohledu paní Wongové visí ještě jedna otázka. Týká se prémie, které slíbila vyplátit.

Mimořádné prémie se dostaly do novinových titulků, a dokonce na obálku časopisu *Time*. Charlottin nápad vycházel z tradice firmy, která vždy považovala zaměstnance za jednu velkou rodinu. Jednalo se vlastně o podíly na hospodářských výsledcích. Když v předchozím roce dosáhly zisky Harmonie rekordních čísel, rozhodla se Charlotta rozdělit zisk nejen mezi členy správní rady, ale také mezi tisícovku zaměstnanců. Zisky byly tak velké, že některé podíly dosáhnou šestimístných čísel. Vedení ostatních firem se Charlottin přístup vůbec nezamlouval, protože podle nich narušoval současný stav v odměňování pracovníků a hrozil sociálním neklidem. Charlotta však všechny výpady odmítala s poukazem na to, že její zaměstnanci jsou loajální a spolehliví a že nemá žádné problémy s fluktuací.

Výplaty podílů měly proběhnout tento víkend. Poslední události však výplatu ohrozily.

Když z ničeho nic zablikala světla, přikázala Charlotta Desmondovi: „Ať údržbáři zkontrolují záložní generátory. Může dojít k výpadku proudu.“

„Už se stalo,“ odpověděl.

Přiběhla k ní sekretářka. „Charlotto, volají z různých místních novin a žádají vaše prohlášení.“

„Pokuste se je odbýt. O tisk se postará Margo. Je už na cestě. Viděla jste pana Sunga?“ ptala se Charlotta po podnikovém právníkovi.

„Před chvilkou jsem ho tu zahlédla.“

„Zkuste ho prosím najít.“ Obrátila se k Desmondovi. „Nejspíš nás čeká soudní spor za zanedbání odpovědnosti výrobce. Chci, aby se na možnou obžalobu pan Sung připravil.“

„Tím se netrap, Charlotto. Určitě se nám podaří dokázat vnější zásah.“

„Nejsem si tím jista, když dostal případ Valerius Knight,“ řekla Charlotta, poté co zahlédla, jak se nad ostatními tyčí vysoká postava příslušníka Úřadu pro potraviny a léčiva. „Ten sleduje vlastní cíle. Chce Harmonii zničit.“

K Charlottě přistoupil hlavní chemik. Byl bledý a nervózně si mnul ruce. „Zamkli mi laboratoř. Nemůžu se dostat dovnitř.“

Položila mu ruku na rameno. „Udělám, co bude v mých silách. Netrapte se. Všechno dobře dopadne.“ Charlotta se obrátila k sekretářce. „Najděte pana Sunga. Musím s ním hned mluvit.“

„Mám na lince čtyři další,“ odpověděla jí mladá žena. „Chce s vámi mluvit firma Via-tek a Chang How Imports. Pan Lopez se rozčiluje...“

„Zapište mi vzkazy a řekněte jim, že zavolám, hned jak budu něco vědět.“ Pak řekla Desmondovi: „Nejdřív si promluví s Knightem a zjistím, co ví.“

„Hodně štěstí,“ zamumlal Desmond a díval se za Charlottou, jak se prodírá přeplněnou recepcí.

Našla agenta ÚPL poblíž skladu, jak si právě zabírá psací stůl a instaluje laptop. Valerius Knight byl vysoký černoch s hustým černým knírem a hladce vyholenou hlavou. Měl hluboký, krásně rezonující hlas a bylo o něm známo, že si vybírá jen takové případy, které mu mohou přinést slávu. Charlottě se v hlavě rozezněl poplašný zvonek, hned jak zjistila, že na případu pracuje právě on.

Rozhodla se jít přímo k věci. „Co mi můžete říct o poslední oběti, pane Knighte?“

„Ale, slečna Leeová,“ řekl a obdařil ji úsměvem. „Je mi líto, že se setkáváme za těchto okolností.“

„Je si váš Úřad jistý, že smrt způsobil produkt naší firmy?“

„Ve všech třech případech nepožily oběti před smrtí nic jiného než vaše preparáty. Budu si muset promluvit se všemi zaměstnanci, kteří s výrobky přišli do styku, od chemického provozu až po šoféra, který je rozvážel.“

Vytáhl balíček mentolových žvýkaček a nabídl jí.

Zavrtěla hlavou. „Proč si myslíte, že k narušení produktů došlo tady?“

Pomalou vybaloval žvýkačku a pečlivě ji zkoumal, jako by mohla být otrávená. Pak řekl: „Mluvíli jsme s bratrem poslední oběti. Říkal, že jeho sestra byla velmi opatrná. Byla zvyklá u každého zboží zkontrolovat datum spo-

třeby i to, jestli nemá porušený obal. No, byla povoláním právníčka.“ Usmál se a vložil si do úst žvýkačku. „Kromě toho jsme našli na kuchyňské lince celofánový obal a chyběly jen čtyři kapsle ‚Blaženosti‘. To znamená, že právě otevřela nové balení. Kdyby pachatel pozměnil obsah kapslí, až když opustily závod, musel by to být skutečný génus.“

„A co bylo příčinou smrti?“

Knight pomalu pohyboval čelistmi. „U prvního případu srdeční zástava a u druhého srdeční příhoda.“

„A co se stalo v třetím případě?“

„To zatím nebudeme zveřejňovat.“

„Pane Knighte, když nás obviňujete, mám přece právo vědět, na co ta žena zemřela.“

Chvilí váhal. „Krvácení do mozku. Mrtvice. Ale zatím tato informace není určená ke zveřejnění.“

„Dokážu mlčet.“

„To vám rád věřím.“ Usmál se.

„Našel jste nějaké spojení mezi těmi třemi ženami?“

„Na tom právě pracujeme. Cílem útoku může ale být i Harmonie. Vyhrožoval vám někdo v poslední době? Snažil se vás někdo vydírat?“

„Ne,“ odpověděla Charlotta. „O ničem podobném nevím.“

„A co ten...“ Sáhl si do kapsy luxusní tmavé bundy a vytáhl malý zápisník. „Ten Norman Thurwood, kterému jste sebrali továrnu?“

„Nikomu jsme nic *nesebrali*. Řádně jsme ji koupili.“

„No, slyšel jsem něco jiného. Prý se mu to moc nelíbilo. Mohl by k vám cítit zášť?“

„Pane Knighte, nekoupili jsme od pana Thurwooda Harmonii. Koupili jsme jen tento výzkumný areál a jeho laboratoře. Harmonie je moje firma a od počátku je v držení mé rodiny. Moje preparáty jsou založeny na přírodních prostředcích, které používala má prababička.“

„Ano, znám ty vaše ‚prostředky‘, slečno Leeová.“ Chladně se na ni usmál. „Mohl zabíjet někdo ve firmě?“

„Jsme jako velká rodina, pane Knighte. Většina lidí pro nás pracuje už léta. Naši zaměstnanci jsou velmi loajální, a hlavně spolehliví.“

„Myslíte, že jsou natolik loajální, že budou v zájmu svých zaměstnavatelů zatajovat informace nebo lhát?“

Neodpověděla mu na otázku a pokračovala: „Máte už výsledky chemického rozboru? Víte, jestli příčinou smrti byla ve všech případech stejná přísada?“

„Nemáme ještě výsledky, ale čekáme je každou chvíli. Počkejte, právě jsem si vzpomněl. Budeme potřebovat pro srovnání formulí na výrobu ‚Bláženosti‘.

Charlotta na něj upřela nepřátelský pohled. Žádala o vzorky z prvních otrávených výrobků, aby mohli její chemici udělat nezávislé testy. ÚPL však její žádosti nevyhověl. „Pokusím se pro vás obstarat ten předpis, pane Knighte. Ale možná to bude chvíli trvat.“

Zešíroka se na ni usmál. „Jsem hluboce přesvědčen, slečno Leeová, že vy i vaši kolegové nám budete plně nápomocni při našem pátrání. A že z vaší strany nedojde ke zbytečným průtahům.“

Přeložila Michaela Trubačiková